

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАД
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
БЕОГРАД**

Пословни број: К-По2 3/2019

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
са главног претреса одржаног дана 15. априла 2021. године**

Председник већа: Дана 15.04.2021. године са почетком у 14:34 отварам заседање пред Вишим судом у Београду – Одељењем за ратне злочине, у предмету К-По₂ 3/2019 против окривљеног Далибора Крстовића због кривичног дела из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва Босне и Херцеговине број Т20 0 КТРЗ 0002825 10 од 20.11.2017. године, коју је преузело Тужилаштво за ратне злочине Републике Србије и изменило својим актом КТО 2/19 од 26.09.2019. године.

Веће поступа у неизмењеном саставу и чине га судије Зорана Трајковић, председник већа и судије Мирјана Илић и Дејан Терзић, чланови већа.

Да ли има ли примедби на састав већа? Тужиоче? Пуномочниће? Браниоче?

Констатује се да нема примедби на састав већа.

Записник води записничар Оливера Савић, у раду суда помаже судијски помоћник Ивица Јагодић.

Главни претрес се тонски и оптички снима, а тонски запис ће бити саставни део записника о главном претресу.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине Љубица Веселиновић,

-пуномоћник оштећене под псеудонимом „Б-1“, адвокат Марина Кљаић по пуномоћју у списима,

-окривљени Далибор Крстовић,

-бранилац окривљеног адвокат Бојан Пантовић, по пуномоћју у списима.

У публици присутна Аида Спаховић.

Констатује се да су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да СЕ главни претрес **ОДРЖИ**.

Главни претрес је јаван.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се у доказном поступку изврши увид у имовинско-правни захтев оштећене под псеудонимом „Б-1“ поднет преко пуномоћника адвоката Марине Кљаић 11.03.2021. године.

Браниоче, ми смо Вам на претходном претресу уручили овај имовинско-правни захтев. Да ли желите да се изјасните на исти? Ми ћемо га приказати, ево само да режија повеже мониторе.

Адвокат Бојан Пантовић: Укратко само, судија, могу?

Председник већа: Изволите.

Адвокат Бојан Пантовић: Хвала. Укратко, наравно реч је о споредном питању овог поступка и одбрана сматра и неће бити уопште потребе одлучивати о имовинско-правном захтеву мериторно, мислим на Вас. Ви свакако немате довољно података да бисте о њему могли одлучити, али оно што ми је само ту спорно, односно интересантно јесте сама изрека постављеног имовинско-правног захтева да је нејасно уопште, наравно из разлога анонимности, али такав имовинско-правни захтев какав је постављен није могуће донети. Не види се на основу, коме би окривљени исплатио, при чему позивање оштећене на анонимност у парничном поступку такође, не сматрам остварен будући да и ово веће и тужилац и одбрана и оптужени знају идентитет оштећене, те у том случају евентуално парничном поступку би исти ти процесни субјекти учествовали, те ми није, просто сматрам неоснованим у том смислу тежњу за анонимношћу оштећене и инсистирање да се сада одлучи о постављеном захтеву. Захваљујем. Толико.

Председник већа: Само нешто, пуномочниће. Ви сте доставили уз овај имовинско-правни захтев два налаза судског вештака Омера Ћемаловића. У те налазе, и у основни и у допунски је већ извршен увид на главном претресу у овом поступку 13.01.2020. године. Можете да седнете, тако да сада нећемо вршити увид у то, јер је већ обављено. Да ли има још неких доказних предлога у допуну доказног поступка? Тужиоче? Пуномочниће? Браниоче?

Како странке немају нових предлога за допуну доказног поступка, председник већа објављује да је **доказни поступак завршен**.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

Заменик тужиоца Љубица Веселиновић у завршној речи изјави:

Изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Поштовано веће, Тужилаштво за ратне злочине у свему остаје при оптужном акту од 26.09.2019. године. Ми сматрамо да је у току спроведеног поступка на несумњив начин утврђено да је окривљени у време, на месту и на начин како је то описано у диспозитиву акта извршио кривично дело које му се ставља на терет.

Најпре бих рекла да је неутврђеног дана августа '92. године, дакле у време које се окривљеном ставља као време извршења кривичног дела постојао немеђународни оружани сукоб у Босни и Херцеговини између Војске Републике Српске и Армије Републике Босне и Херцеговине и на територији општине Калиновић. Окривљени Крстовић Далибор је у назначено време био припадник Војске Републике Српске, односно раније Војска Српске Републике Босне и Херцеговине. Оно на шта указују предложени писани докази, искази свих испитаних сведока и сам окривљени је постојање логора у Основној школи „Миладин Радојевић“ у Калиновику, односно да је у овој школи био заточен већи број цивила муслиманске националности, да је ту била заточена и оштећена сведокиња „Б-1“, која је била цивил, која је била муслиманске националности, која није узимала учешће у непријатељствима ни на који начин и као таква је морала да буде третирана хумано и без икакве дискриминације.

Одбрана окривљеног је неоснована. Сматрамо да је нелогична и да је у супротности са предложеним доказима, да је уперена на избегавање кривичне одговорности. Наиме, саслушан пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду на дан 24. марта 2016. године окривљени Крстовић Далибор негира извршења предметног кривичног дела, наводи да је био на ратишту у Трнову у јулу '92. године, да је дошло до велике офанзиве муслиманске војске, да су их потиснули према Добром Пољу и да су их ту распоредили по селима да бране села која су остала незапаљена, да је он био изнад свог села Руђице, да су ту били и његов отац, два рођена стрица и још рођака, да су се око 02. августа повукли према Калиновику и да су са њим у јединици била Ненад Јокић, Зоран Поповић и Ћиро Ненад, да је тада чуо да у Калиновику у тој некој школи се налазе неки Муслимани које размењују за отете Србе, да је он заједно са горе наведеним лицима и дошао до те школе, да су их ту сачекала два војна лица и цивилно лице, не зна, да су они довели неког официра који им је рекао да сачекају, да су они ту чекали можда пет до десет минута, да је он био у ходнику школе, да је видео у позадини људе, жене, децу како седе на клупама, на ћебадима, на врећама, а када се овај официр вратио он га је питао да ли и Руђице припадају у вези са том разменом и овај официр рекао да не може ништа да му каже. Објашњава да се одатле вратио у касарну, да су их сутрадан ујутро пребацили на ратиште на Добро Поље. Мисли да је некоме стао на жуљ, понавља да је само тада 02. августа ушао само у ходник те школе, да од постављених клупа и није могао даље, да никада није прилазио некој од жена које је видео у холу, да никада ниједној жени није наредио да се скине, да никада ниједну жену није извео из те школе, нити је силовао. Објаснио је да је он у школу ишао само због размене јер је чуо да су у школи били ови Муслимани и да се врши размена и за мртве и за живе. Полицајце које је затекао испред није лично познавао, као ни официра који се касније појавио.

Окривљени је саслушан овде на главном претресу на дан 14. пред овим већем, на дан 14.01.2020. године. Он је остао при наведеној одбрани коју је дао у претходном поступку. Негирао је извршење предметног кривичног дела. Навео је да је у школу у Калиновику ишао само због информација о рамени, да је у школи био само у ходнику на улазу, а на питање зашто ту информацију није тражио у команди где је и сам био смештен, он је навео да је напад био такав да нико није знао да команда тада није фактички ни постојала, ни функционисала, да иначе не зна ко је био задужен за те заробљенике у школи јер он иначе није из Калиновика и изјавио је да се више није враћао у ту школу јер су сутрадан ујутру пребачени за Добро Поље и да је он пронашао оца и стричеве. Наравно, нема логичног одговора окривљеног на постављено питање јер ако је желео информацију о размени зашто је није потражио у команди. Бесмислен је његов одговор да је напад био такав да нико није знао, да команда тада није фактички ни функционисала јер је заиста нејасно од кога је онда очекивао информацију о размени, уз напомену да тачно није ни знао шта му је са оцем и стричевима и да је оца пронашао живог и здравог у Добром Пољу.

Ни сведоци одбране Ненад Јокић и Ненад Ђиро, његови саборци, који су испитани пред овим већем, нису по мишљењу овог Тужилаштва успели да нам расветле наводни разлог одласка окривљеног у Основну школу „Миладин Радојевић“ јер сведочећи да су један пут били у тој школи са окривљеним, они наводе да су били како би тражили своју родбину, иако су у школи били заробљени цивили бошњачке националности које су да не би побегли све време чували стражари у школи, а тој категорији лица није припадала родбина ни окривљеног, ни сведока, јер се радило о Србима. Можда је окривљени са овим сведоцима и био једном у школи „Миладин Радојевић“ али је сасвим извесно да је у ту школу долазио и без њих, у том смислу и сведок Ненад Ђиро и сведочи да он не зна да ли је окривљени у школу одлазио још неки пут.

Са друге стране, за разлику од исказа окривљеног, искази оштећене сведокиње „Б-1“ која је испитана у више наврата, су доследни, јасни и недвосмислени. Она наводи да се ради отприлике о 22. или 23. августу када је у учионицу дошао окривљени, да ју је позвао именом, да га је она препознала и питала га реченицом „Јеси ли то ти Дадо?“, што је он потврдио, питао је за њеног мужа и тада јој је дозволио да се врати у учионицу, а следеће вечери су је опет позвали да изађе из учионице, да је након изласка у ходник препознала окривљеног и то како по гласу, тако и по одсјају од фењера, да ју је тада одвео у суседну учионицу, да је заједно са њима ушао још један војник, али је он одмах изашао, тако да су она и Дадо остали сами, да се због претњи упућених њеној деци скинула, да ју је Дадо силовао преко једне клупе, да је тражио да ставља полни орган у уста, што је она морала учинити, а силовао је у чмар. Након што је завршио рекао јој је да се не облачи и тада је ушао онај други војник у вези којег се само сећа да је имао чупаву косу и он је све то исто чинио као и окривљени.

Све горе наведено оштећена је потврдила и поновила уз сузе и на главном претресу пред овим већем. И да је ово истина потврђују и сведоци, а посебно сведоци под псеудонимом „Б-2“, „Б-3“, „Б-4“, „Б-5“, „Б-7“, потом сведокиња, сада покојна Хатовић Хаснија, сведок сада покојни Хацић Зијо, сведокиња сада покојна Перван Наза и сведокиња Фадила Хатић у чији исказ из претходног поступка је извршен увид, као и сви други предложени сведоци. На пример сведокиња под псеудонимом „Б-5“ која је била затворена у Основној школи „Миладин Радојевић“ у својим исказима у претходном поступку је навела да јој је познато да су из учионице где се она налазила

извођене жене и да су исте силоване, да јој је познато да је сведокиња „Б-1“ силована, да она не зна ко је то додуше урадио, а ову своју тврдњу је поновила на главном претресу на дан 14.07.2020. године, па је навела тачно име и презиме оштећене овде заштићене сведокиње „Б-1“.

На околности саме инкриминисане радње над оштећеном „Б-1“, као и последицама наведене радње над оштећеном свој налаз и мишљење је дао и вештак неуропсихијатријске струке, примаријус доктор Омер Ђемаловић, који је у свом налазу и његовој допуни навео да је заштићени сведок „Б-1“ овде оштећена врло тешко психотрауматизована у току самог почетка ратног вихора у Босни и Херцеговини и да је била изложена трауматским догађајима попут нестанка супруга, заточеништва, силовања, што је све довело до развоја посттрауматског стресног поремећаја који је временом прерастао у трајну промену личности која је посебно изражена у области сексуалности и због околности у којима се нашла у току свог заточеништва оштећена је трпела страх који се јавља у јаком степену изражености током целог времена боравка у том заточеништву, она је трпела душевни бол и предметни трауматски догађај као последицу има умањење опште животне способности у проценту од 45%.

Тужилаштво апелује да суд најстрожије казни окривљеног, јер пре свега, сексуално насиље није само приватна ствар и лична ствар једне жене. Она се тиче свих нас јер је силовање најгрубље кршење индивидуалних људских права, права на слободу избора, право на одлучивање и наравно право на лично достојанство. Са друге стране силовање заробљеног лица, па још познатог, па још друге националности даје сасвим нову димензију извршеног кривичног дела и његову тежину подижу на један нови ниво. Можда је сувишно, али рећи ћу да врло често жртве силовања то силовање уопште не пријављују. У овом случају оштећена је прогутала свој стид и страх и пристала да поново преживљава ужасе којима је била изложена. Ми смо били сведоци њених суза. Ту чињеницу суд мора посебно да цени, да је најстроже казни окривљеног јер ће се тек на тај начин постићи како општа, тако и посебна превенција.

Са свега напред изнетог, предлажем да суд окривљеног огласи кривим и да га осуди на казну затвора у трајању од осам година. Хвала.

Председник већа: Можете да седнете.

Пуномоћник оштећене под псеудонимом „Б-1“, адвокат Марина Кљаић у завршној речи изјави

Изволите пуномоћниче.

Адвокат Марина Кљаић: Поштовано веће, сматрам да је током овог поступка доказано да је оптужени починио кривично дело за које се терети из свих оних разлога које је тужилац навео и зато се нећу посебно на њих освртати. Указала бих само укратко на детаљ одбране оптуженог који негира да је уопште улазио у школу и да госпођу, како је навео на главном претресу од 10. децембра 2020. никад у животу није видео. Са друге стране имамо сведоке „Б-4“ и Миладина Лаловића који су били стражари и који потврђују његов улазак у школу, а са друге стране имамо јако велики борј сведока који имају сазнања да је управо оштећена силована и да је то починио окривљени и то не сазнања која су стекли не након десет, петнаест, двадест година, него непосредно након критичног догађаја. Са друге стране, да ли се у школу могло

улазили или није и како је све то обезбеђење изгледало, имамо исказ сведока Валетић Милоша који је био стражар који је врло сликовито то описао и каже „У школу су улазили разни војници“ и они једноставно нису били у стању да их спрече и сви су чули да је било силовања и једина особа на коју сви сведоци указују као извршиоца је управо оптужени. Стога сматрам да је он починио ово дело за које се терети.

А у односу на имовинско-правни захтев оштећене истичем га у њено име у кривичном поступку зато што је то законска могућност да се истакне. Са друге стране тачно је да имовинско-правни захтев у кривичним поступцима се не досуђују често, у том правцу је и дошло до израде смерница за унапређење судске праксе у поступцима за накнаду штете жртвама тешких кривичних дела које је донео Врховни касациони суд прошле године, управо имајући у виду чињеницу да би то требало да постане пракса, а не изузетак имајући у виду чињеницу да једноставно ситуације налажу и доношење таквих одлука. Када су у питању ратни злочини пракса у региону је показала да су то кривична дела која веома тешко погађају оштећене, то је траума са којом се живи стално, то је траума о којој се тешко говори и сви смо ми били сведоци не једном, него више пута да се у судници оштећене када о томе говоре расплачу, да је то траума коју не могу да превазиђу ни данас, нити ће је икада превазићи, траума која оставља трајне последице са умањењем опште животне активности.

Оштећена истиче имовинско-правни захтев у овом кривичном поступку управо из разлога што је њој проблем да открије свој идентитет. Парнични поступак не познаје меру заштите као што познаје кривични поступак. Упућивањем на парницу значило би нови пакао и агонију кроз који би она прошла јер би морала под пуним именом и презименом пред једним, не овим, него другим већем и другим људима поново да сведочи и да прича о свему томе што је преживела и због тога апелује на суд да јој се у овом поступку досуди имовинско-правни захтев у висини који је поставила на име претрпљеног страха који је био у сваком случају врло интензиван имајући у виду чињеницу да је оптужени претио да ће доћи поново, да је само силовање извршио на начин да је приморао на то претећи са њеном децом, а радило се о две малолетне девојчице и да је говорио да ће доћи опет, што значи да је она сво време боравка у заточеништву трпела веома интензиван страх како за себе, али у сваком случају и за децу и наравно накнаду штете на име душевних патњи због умањења опште животне активности због онога што је вештак навео, поготово на пољу сексуалности. Требамо имати у виду чињеницу да је у време догађаја она имала само двадесетдевет година и да су то последице које она трпи све до сада и трпеће их до краја живота. Толико. Хвала.

Председник већа:

Бранилац окривљеног, адвокат Бојан Пантовић у завршној речи изјави:

Изволите браниоче.

Адвокат Бојан Пантовић: Захваљујем. Поштовано веће, одбрана има другачије становиште у односу на тужиоца за ратне злочине и сматрам да доказима који су изведени у овом поступку није доказано да је оптужени Крстовић извршио дело које му се оптужницом Тужилаштва Босне и Херцеговине која је након тога преузета од стране Тужилаштва за ратне злочине ставља на терет.

Наиме Тужилаштво Босне и Херцеговине је поступак започело сумњом да је више жена силовано из оптужницу у релевантно време, али вероватно је сматрало да оптужницу треба подићи само према оптуженом Крстовићу на основу доказа испитивањем сведока пред Тужилашвом, а у неким случајевима и пред органима предкривичног гоњења и од којих смо већину испитали пред овим већем. У завршној речи одбрана жели да укаже да није могуће засновати одлуку суда на исказима оних сведока који су дати пред тужиоцем Босне и Херцеговине, када ни осумњичени, а сада оптужени, а ни његов бранилац нису присуствовали том испитивању јер би коришћењем тих исказа било повређено право на одбрану, пошто би формално одбрана а самим тим и осумњичени били онемогућени да унакрсно испитују сведоке тужиоца. Због тога сматрам да треба издвојити све такве исказе сведока и не долазити у ситуацију да веће буде упознато са садржином тих исказа и буде евентуално наведено на погрешно закључивање у погледу чињеница које се овде доказују. Међутим, када се и појединачно, а нарочито у међусобној повезаности цене искази свих ових сведока, искази сведока који постоје у овом предмету, не може се доћи до закључивања ван сваке разумне сумње да ови сведоци потврђују наводе оптужнице. У краткој анализи садржине исказа ових сведока који су испитани пред овим већем, могу се утврдити само противречности између тих исказа и исказа оштећене и не може се прихватити да је било ком од ових сведока у поступку било непосредно познато шта се дешавало оштећеној у периоду на који се оптужница односи. Најпре, суд ће свакако поћи од онога што је изјавила оштећена током поступка у својих неколико изјава датих пред тужиоцем у Сарајеву и пред овим већем путем видео-линка који узгред буди речено није начин да се може у потпуности сагледавати психичко стање оштећене ни приликом описа догађаја, а још мање у време давања исказа, што није од мале важности ради утврђивања да ли оштећена и у којој мери говори истину.

Веће ће свакако ценити изјаве дате током поступка и анализом истих може се закључити да оштећена у односу на битне чињенице које тужилац треба да докаже да би постојало ово кривично дело, а кад кажем битне чињенице мислим на место, време, начин извршења дела, даје податке који се међусобно у некој мери разликују, а у потпуности се разликују од одбране оптуженог и његове тврдње када је долазио у Основну школу „Миладин Радојевић“. Прво на шта желим да укажем суду у исказу оштећене јесте време које је оптужени по њеним речима извршио ово дело. Када кажем „време“ мислим на тачан датум, који наравно не мора бити запамћен али јесте симптоматично да се оштећена не сећа тачног датума када је дело извршено, тим пре што наводи да је само тај дан била силована. У односу на време одигравања догађаја оштећена тврди да је то било крајем августа месеца '92. године и ту тврдњу оштећене треба пре свега проверавати кроз остале изведене доказе, али и одбрану окривљеног. Дакле, оптужени пре свега тврди да је у школи боравио само једном, дошавши испред школе, односно на улаз школе и да се није даље задржавао и да се то десило 02. августа '92. године након што су завршене борбе око превоја Рогој и пада Трнова, када је дошао да се информише да ли се зна где су му отац и рођаци, те да после тога, односно после тог датума није долазио у школу. Када кажем да је дошао да се распитује, дошао је да се распитује да ли се врши размена, не да ли су у његовој школи рођаци, него да ли се врши размена за његове рођаке који су остали око Трнова и у тим селима. Ову тврдњу оптуженог да је то било 02. августа '92. године су потврдили и Ћиро Ненад и Јокић Ненад, сведоци који су испитани пред овим већем, док је трећи човек који је био са њима најалост преминуо и Ћиро и Јокић тврде да су дошли у школу да се распитају о својој родбини и на основу тих тврдњи и одбране оптуженог озбиљно се доводи у сумњу тврдња оштећене да се догађај одиграо крајем августа месеца.

Надаље, желим да укажем суду да је суд извео доказ увидом у фотографије лица након чега је од четири фотографије оштећена указала на, односно препознала оптуженог као лице које је наводно силовало, али ни тај доказ није прибављен, односно није изведен у складу са Законом прописаним поступком извођења доказа препознавањем јер су показане само четири фотографије. Није сачињен записник о томе шта јој се предочава и шта јој је предочено и лица која су приказана уз оптуженог Крстовића су битно другачијих карактеристика, односно физиономије у односу на њега, те како тужилац није предложио да се изведе доказ вршења препознавања на претресу од стране оштећене, то те фотографије не могу бити доказ у овом поступку. Надаље, тврдња оштећене да је оптужени закључао у учионицу у коју је одвео на спрат се такође доводи у питање јер је мало вероватно да су врата у школи била закључавана, а пошто сведоци тврде да су врата за улазак у школу била под контролом униформисаних лица која су обезбеђивала школу, мало је вероватно да би било ко у једној сеоској школи поседовао кључеве од учионица, а за то није било ни разлога тим пре што су сведоци изјављивали, односно исказивали да су се слободно шетали до тоалета и по ходницима. У погледу анализе исказа сведока који су испитани, у чије смо исказе извршили увид током овог поступка, желим пре свега да истакнем да велики број сведока није имао непосредна сазнања о самом догађају, ни да су у доброј мери своје исказе давали у погледу на неко генерално стање у Калиновику и уопште ситуацији тог августа месеца, али укратко ћу само указати суду на, извршити у ствари анализу исказа појединих заштићених сведока. Тако заштићени сведок „Б-2“ у свом исказу датом пред тужиоцем Босне и Херцеговине 12.04.2007. године наводи да је критичне прилике по оштећену дошао полицајац који је обезбеђивао школу, прозвао је да изађе јер је треба Дадо, док сама оштећена у свом исказу датом на главном претресу пред овим већем наводи да је сам окривљени дошао у учионицу и прозвао је по имену и презимену и извео је из ње. Такође заштићени сведок „Б-3“ у свом исказу од 16.04.2007. године у који је извршен увид иначе на прошлом претресу, изјављује да јој је оштећена причала да је силовао Дадо, а сама оштећена у свом исказу из истраге од 27.03.2008. године наводи да нити је смела, нити је могла да говори о ономе што се десило, те да док је била у логору никоме није рекла шта се десило и да је прво испричала својој сестри, а прву изјаву у вези овога је дала 1994. године. Заштићени сведок „Б-5“ наводи да су критичне прилике ушли и неки војници који су прозвали оштећену и неку старију жену која је такође била силована, што им је испричала након повратка, а коју старију жену не помиње нико од осталих сведока, па ни оштећена. И на крају заштићени сведок „Б-7“ у свом исказу пред овим већем 10. децембра, пардон на прошлом претресу наводи да је од оштећене сазнао да је окривљени Крстовић често боравио у Основној школи „Миладин Радојевић“, да је у пар наврата изводио жене из школе у оближње објекте надомак Калиновика и ту вршио недозвољене радње, те да су му и други заробљеници помињали да је водио ван школе, што је опет у супротности са исказима осталих сведока, а и исказом оштећене која наводи да је прву изјаву о овом догађају дала 1994. године, док овај сведок наводи да је одмах након размене од оштећене и осталих жена узео изјаву у својству овлашћеног службеног лица. Сведок Чусто Хасна наводи да је у учионици Дадо претио да ће неког убити ако се не јави оштећена, што ни оштећена, а ни други сведоци не помињу, те да је окривљени Крстовић још једном на исти начин изводио оштећену, док сведок Емина Чорба наводи да је њој и још једној жени оштећена након повратка у учионицу испричала да је силована.

Са друге стране, иако нико од сведока не може да се изјасни ког датума је наводно извршено дело које се окривљеном ставља на терет, из свих исказа произилази да би то морало бити крајем августа месеца, односно пре обављене размене која се десила 28. августа '92. године, а како одбранама окривљеног и писаним доказима, тако и исказима сведока Ћира и Јокића утврђено да се пад Трнова десио 02.08.'92. године, да је окривљени Крстовић се са својом јединицом повукао у Калиновић који је тада био под контролом Војске Републике Српске, те да је Крстовић заједно са осталим сведоцима одмах сутрадан пребачен за Добро Поље где су се водиле битке за стратешки важан превој Рогој. Дакле, одбрана тврди да тужилац није доказао да је оптужени у време и на месту које се наводи у оптужници извршио дело, а да се то не може закључити ван сваке разумне сумње ни на основу исказа оштећене, ни на основу исказа осталих испитаних сведока или сведока у чије је исказе извршен увид. И на крају, желим да наведем да је оштећена све своје исказе дала пред Тужилаштвом Босне и Херцеговине без присуства формалне одбране или оптуженог, и то у форми слободног казивања, те да је први пут унакрсно испитивана на претресу од 10. децембра прошле године, да је тада први пут одговарајући на питања, чини ми се колеге или председника већа, први пут тада означила оптуженог Крстовића као лице које је убило њеног мужа иако то никада пре тога пред тужиоцем и пред органима предкривичног гоњења у Босни није рекла, те да управо ту у тој тврдњи треба тражити и мотив да оштећена означи окривљеног као кривца за ово дело и разлог вођења овог поступка.

Због изнетог, молим ослобађајућу пресуду. Хвала.

Председник већа: Окривљени Далибор Крстовић, приђите за говорницу. Да ли прихватате реч свог браниоца?

Окривљени Далибор Крстовић: Да.

Председник већа: Да ли имате нешто да кажете у своју одбрану, пардон, у завршној речи? Извињавам се.

Окривљени Далибор Крстовић: Па имам.

Председник већа: Изволите.

Окривљени Далибор Крстовић: Имам да кажем савест ми је чиста. Не сматрам се кривим. У потпуности савест ми је апсолутно чиста. Слажем се све што је адвокат рекао. Немам више шта да кажем.

Председник већа: Можете се вратити на своје место ако немате више шта да кажете.

Како се више нико не јавља за реч, председник већа објављује да је **главни претрес завршен.**

Пресуда ће бити јавно објављена 13.05.2021. године у 10:00 часова у судници број 3, што је присутнима саопштено, па их не позивати.

Адвокат Бојан Пантовић: Извините, судија, можете још једном, 13.05.?

Председник већа: 13. мај у 10:00 часова, судница број 3.

Записничар

Председник већа-судија